

Phần 1

Chương 1 Con Người Mới

Hoàng đế, giới tính nam, người Hán, 27 tuổi, đã kết hôn, người trong gia đình... tương đối nhiều. Có điều, so sánh với nhiều...

“Thật ra cũng không nhiều lắm mà.” Hoàng đế đối với nội thị Mạnh Hiền An oán giận nói: “Nhóm phi tần đó của trẫm, không nói cùng lớn lên, ngắn cũng theo trẫm năm, sáu năm, người nói vì cái gì thời gian lâu đám người này lại không còn gì thú vị nữa? Thời gian cùng nữ nhân có quan hệ gì không thể? Đây thật sự là một chuyện kỳ diệu a.”

Mạnh công công, người đã theo hoàng đế từ hồi còn là thái tử, sớm đã quen cái thói tự hỏi tự trả lời của chủ nhân nhà mình. Cho nên cũng chẳng tiếp lời, mà là mở miệng hỏi cái câu mà sớm đã thành thói quen mỗi ngày: “Như vậy hôm nay...”

“Đi xuống đi.” Hoàng đế phát phát tay, một mình ở trong Trường Kiền điện một đêm.

“Đây là của ta!”

“Tỷ tỷ người không phải đã cầm màu đỏ rồi à!”

“Trữ phi a, màu xanh biếc này vẫn là cho ta đi.”

“... Chư vị muội muội có phải hay không rất rảnh...” Nghe được hoàng hậu mở lời vàng ngọc, nhóm hậu phi vừa rồi còn đang tranh nhau màu chỉ thêu liền trẫm xuống, cúi đầu tiếp tục thêu gì đó trong tay.

“Tốt lắm tốt lắm, không cần giả bộ, thật ra bản cung cũng rảnh lắm.” Hoàng hậu ném kim thêu trong tay, thở dài, cái “nữ hồng thi đua” này cho dù là do nàng khởi xướng, nhưng mà sao lại chẳng có tí thú vị nào hết. Nghe thấy lão Đại nói vậy, đám nữ nhân ở dưới đã sớm không kiềm chế được đồng loạt ném hết đồng đỏ thêu thừa trong tay.

“Ai nha, ta đã nói, cũng không phải người khéo tay gì...”

“Người xưa đã nói ‘quân tử xa nhà bếp’, còn ‘phi tử trốn kim thêu’ mà.”

“Loại đồ vật này cũng có làm tôn lên mỹ lệ nữ nhân đâu...”

“Cung phi!” Hoàng hậu nghe không nổi nữa! Đám nữ nhân này, có phải là đã tự do quá lâu không được quản thúc không, mà cái loại từ ngữ gì cũng có thể không thềm kiêng nề gọi lên được.

“Cung phi này, Hoàng Thượng có bao nhiêu lâu không đến chỗ muội rồi?”

Cung phi nâng bàn tay trắng nõn lên làm bàn tính, sau khi đếm hết mười ngón tay, nàng lại theo ngón đầu tiên bắt đầu đếm lại.

“Này này! Đừng có khoe khoang khả năng số học của muội nữa, đại khái bao lâu rồi a!” Hoàng hậu đã không còn kiên nhẫn.

“Hoàn toàn đếm không được.”

“Ai...” Hoàng hậu lại thờ dài, theo tin tức nàng có từ Kính Sự Phòng, tình huống này, đối với hậu cung, hẳn không phải chuyện tốt.

Mà chuyện này, nàng cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu...

“Hoàng thượng chắc là đã đến giai đoạn thất niên chi dương.”

Khang phi đọc nhiều sách kiến thức đầy mình lên tiếng nhắc nhở. Thục phi cùng Dự phi không hờn giận mà đồng thời lườm nàng một cái, đồng loạt phản bác: “Muội muội ta còn chưa đầy bảy năm đâu!”

“Chúng ta hoa tàn ít bướm cũng là tự nhiên a...” Hoàng hậu cảm thán nói, Thục phi cùng Dự phi lại không hờn giận mà tiếp tục lườm nàng một cái, trong lòng nghĩ thầm: “Đó là người thôi!”

“Hoàng thượng dạo này là bị làm sao vậy?? Hạ triều xong luôn một mình tản bộ ở đâu không biết, chỗ các hậu phi cũng không đến, chỗ của ai gia cũng chẳng thấy người đâu...”

Hôm nay thái hậu tự mình chạy tới Trường Kiền điện gặp hoàng đế, cái gọi là “vô sự không đăng tam bảo điện” (không có việc thì sẽ không tới tìm), Thái hậu người cũng đã già cả thường thích tìm việc để làm. Hoàng đế hẳn biết rõ điểm này, hơn nữa cũng rõ ràng thái hậu cùng tuổi già trong lời bà nói không có mối liên hệ nào, hoàn toàn là bản tính vốn có, cho nên cũng không dám ‘quấy nhiễu’ bà.

“Mẫu hậu người nói gì vậy, sáng nay hoàng nhi không phải là đã đến thỉnh an người sao??”

“Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà!! Thỉnh an mỗi ngày một lần cũng giống như làm việc công mà thôi. Hoàng thượng, ngài đừng như đến chỗ lão bà ta thỉnh an chỉ là cho có lệ thôi phải không!!”

Thái hậu khóc nức nở... Hoàng đế không nói gì...

Theo kinh nghiệm bấy lâu nay của hắn, thái hậu chỉ cần lấy “Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà” làm câu mở đầu thì hắn sẽ không có chuyện gì không thể đáp ứng.

“Mẫu hậu người có chuyện gì muốn giao phó?”

Hoàng đế nhận mệnh hỏi.

“**B**ệ hạ muốn mở rộng hậu cung??”

“Đây là ý của thái hậu người...”

Thôi đi! Chẳng lẽ chính ngươi không có ý tứ này?

Cung phi giả mù sa mưa cười.

Thái hậu tất nhiên chẳng quan tâm hậu cung nữ nhân nhiều hay ít, bà căn bản là thích kiếm chút chuyện để làm mà thôi. Cũng chẳng biết ai giả làm người tốt tới thức tỉnh Thái hậu. Nói đến người thích giả làm người tốt trong cung này, Hoàng hậu xứng đáng là người đứng đầu. Chúng phi sở dĩ nói nàng như vậy, chính là do biết nữ nhân này che giấu bản tính giỏi như thế nào.

Hoàng đế muốn chọn phi, cả nước tổng động viên. Có người vui có kẻ buồn, tóm lại chỉ cần trong nhà còn có con gái chưa gả thì sẽ không được sống yên ổn. Lực lượng quần chúng là vĩ đại nhất, hoàng đế như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, còn lực lượng quần chúng lại càng vĩ đại hơn, không đến nửa tháng liền kiếm ra được 5000 nữ tử đăng hoàng tuổi từ 13 đến 16.

Ngày đầu tiên, Hải tuyển (tuyển rộng rãi). Dem mỗi một trăm cô gái sắp thành một hàng, ấn theo tuổi lớn nhỏ. Các công công xem xét sàng lọc những người hơi cao, hơi thấp, hơi béo, hơi gầy, lập tức loại đi 2000 người.

Ngày hôm sau, Té tuyển (tuyển một cách tinh tế). Mắt, miệng, tai, mũi, tóc, làn da, bả vai, cổ, eo, lưng. Chỉ cần có một thứ không đạt tiêu chuẩn, liền xóa tên, lại loại thêm 2000. Ngày thứ ba, Tinh tuyển (tuyển kỹ). Mỗi một người đi 30 bước, xem dáng đi, khí chất, cổ tay hơi ngắn, chân hơi thô to, cử chỉ hơi không đúng mực cũng bị loại, tiếp tục giảm đi 800. Còn lại 200 người tiến tới khu thi đấu nhân tài kiệt xuất, chính là vào nội cung tham gia Chân tuyển (tuyển chính).

Ngoài cung náo nhiệt, trong cung lại càng náo nhiệt. Các chúng hậu phi tề tựu lại, cùng nhau thảo luận cái dạng nữ nhân gì khiến người yêu, cái dạng nữ nhân gì khiến người chán ghét.

“Tỷ tỷ muốn tìm muội muội có bộ dạng thế nào gia nhập với chúng ta a???”
Dụ phi tò mò hỏi.

Hoàng hậu nghĩ thoáng qua, cười nói: “Tốt nhất có sự quyến rũ của Cung phi, trí tuệ của Khang phi, tinh thực của Trữ phi, sự hoạt bát giống Dụ phi cùng Thục phi.”

“Cộng thêm nét hiền đức của hoàng hậu.” Cung phi bổ sung một câu.

“Trời ạ! Hoàng hậu nương nương yên tâm để cho nữ nhân như vậy tiến cung sao??” Thục phi kích động hô.

Nàng cùng Dụ phi là tiên cung cùng thời điểm, kiến thức dài ngắn cũng không kém nhau lắm. Dù sao nàng cũng lo khi có nữ nhân như thế tiến cung, huống chi nàng cũng không cảm thấy có thể tìm được loại nữ nhân như thế.

Ngày Chân tuyển cuối cùng đó, Thái hậu, Hoàng hậu cùng chúng phi hậu cung toàn bộ trình diện. Quảng trường trước Hoàn Khôn cung trong lúc này muôn hoa khoe sắc vô cùng rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp.

Thái hậu đứng lên, hắng giọng, hô thử vài tiếng “Này này” xem hiệu quả tại hiện trường, sau đó bắt đầu bài diễn thuyết khai mạc. Thái hậu tại ngôi Hậu hai mươi sáu năm, ngôi Thái hậu tám năm. Theo cách nói phổ thông thì chính là “giá khinh tựu tục” (cưỡi xe nhẹ đi đường quen - việc quen thuộc thì dễ thực hiện). Hơn nữa, chính bản thân bà cũng yêu thích việc này. Bà có thể thuyết giảng từ lúc sáng sớm cho tới khi mặt trời lên cao, từ câu chuyện ánh sáng cạnh cửa cho đến vấn đề lợi ích quốc dân. Chờ tới lúc “ân cần dạy bảo” diễn thuyết xong, chúng mỹ nhân phía dưới nhuệ khí đã giảm hơn một nửa. Tiếp theo tới lượt hoàng hậu nói chuyện, nàng chính là cười cực kỳ có khí chất, nói: “Các vị cô nương, chờ mong các người gia nhập.” Hoàng hậu tuy là chỉ nói có một câu, Thái hậu cũng không thấy có gì không hợp tiêu chuẩn liền mở miệng ban thưởng hai chữ... “sâu sắc”!

Đám người đứng trên quảng trường như có được đại xá, đều rồi rít mang ơn hoàng hậu.

200 người được tuyển chọn kỹ càng này đã muốn tới hồi gay cấn. Đầu tiên là tự báo tên, quê quán, tuổi, xem xét giọng nói, thần thái, nói năng không rõ, tiếng nói thô tục, phản ứng không nhanh liền loại. Sau đó, biểu diễn tài nghệ, vấn đáp tại chỗ... cho tới khi Thái hậu hoa chân múa tay sung sướng, chúng phi xem tới hoa cả mắt. Cuối cùng chọn ra mười người tiến vào phòng kín làm kiểm tra cuối cùng. Kiểm tra ngực, xem xét tính chất như thế nào; ngửi nách xem có mùi vị kì lạ không; sờ da dẻ, xem xét bệnh da liễu. Cuối cùng tuyển ra một người ban phi vị, chín người còn lại thăng làm nữ quan. Người xuất sắc nhất hô to ba lần “Vạn tuế”! An phận theo cung nhân lui xuống, chúng phi bình thường tranh nhau nói như máy giờ cũng không thốt nổi lời nào. Chỉ có Dụ phi Thục phi hai người là sung sướng nhất, từ nay về sau, hai nàng rốt cục cũng đã có hậu bối, trở thành tiền bối rồi đó nha...

“Nàng kia chính là người phù hợp với các tiêu chuẩn của Hoàng hậu nương nương sao??” Cung phi không thấy tới, nên không thể chứng thực lời của Hoàng hậu.

“Nội tâm thì không biết, nhưng mà khuôn mặt kia chính xác là tập hợp tất cả đường nét đẹp nhất của các vị tỉ muội, xứng đáng là người được chọn làm phi.” Khang phi cẩn thận quan sát sau đó kết luận.

Hoàng hậu chỉ cười mà không đáp.

Đêm đó, nữ nhân đó nhận được thánh sủng, tấn phong làm Huệ phi.

“Bệ hạ, vị muội muội mới có làm cho ngài vừa lòng không a?” Sau khi cùng Hoàng đế đến thỉnh an Thái hậu sớm, Hoàng hậu mở miệng hỏi.

“Hoàn hảo...”

Hoàng đế thì thào trả lời một câu hết sức bình thường, cũng không có vẻ mặt vui vẻ như hoa. Hẳn quả thật có khổ mà không thể nói cùng với ai. Đêm đó nhìn mỹ nhân đang nằm trên ngự sàng, hẳn vừa cảm thấy có chút kinh diễm, mà lại cảm thấy có chút... quen quen mắt. Khuôn mặt giống Cung phi, khóe miệng hao hao Trữ phi, mũi cùng tai trông na ná Khang phi, gờ tay nhắc chân thì giống Thục phi cùng Dụ phi. Nhưng mà nhìn vẻ mặt cùng chung quy cả người lại cứ thấy giống giống... hoàng hậu!

Đây chẳng phải là bản thể tập hợp tất cả các nữ nhân trong hậu cung à!! Kết quả, cảm giác thân thiết lại tăng mạnh thêm, độ mới mẻ lại sụt giảm mạnh. Nghĩ tới đây, Hoàng đế không khỏi thở dài, từ vấn đề ‘Thời gian cùng nữ nhân quả nhiên có quan hệ’ rồi lại tới vấn đề ‘độ mới mẻ cùng độ quen thuộc có tính quan hệ biện chứng’.

Hoàng hậu vẫn cười đến vân đạm phong khinh như cũ.

Chương 2

Đồng Ngôn Vô Kỳ

Vào lúc giữa tháng 8, ve kêu râm ran, trong Lê Sương cung cũng là một mảnh ồn ào, vui sướng, vì Trữ phi nương nương vừa hạ sinh một tiểu công chúa.

Trữ phi tính cách uyển chuyển hàm xúc, thái độ làm người khiêm tốn, cho nên không thiếu nhân duyên, từ lúc sinh hạ nữ nhi người tiên đến thăm liên tiếp không ngừng. Hoàng đế cũng thường xuyên đến thăm nàng, làm cho gương mặt của nàng cùng tiểu công chúa luôn tươi tắn không ngừng.

Hôm nay sau giờ Ngọ, Trữ phi nằm trên ghế trúc ở dưới hành lang, chơi đùa với nữ nhi đang được vú nuôi cho ăn sữa, bên kia cung nữ báo lại, Hoàng hậu đưa Tĩnh Hải vương đến đây.

“Trời nóng thế này mà lại đến quấy rầy muội muội thật sự là ngại quá, nhưng mà Tiễn nhi cái đứa nhỏ này lại cứ quấy đòi đến xem tiều muội muội.”

Hoàng hậu vừa vào cửa liền giải thích với Trữ phi, khiến cho Trữ phi cũng phải vội vàng đứng dậy đáp lễ. Kết quả là một đôi mẹ con bên này đón tiếp một đôi mẫu tử bên kia, lớn xem lớn, nhỏ nhìn nhỏ.

Tĩnh Hải vương, con trai lớn nhất của Hoàng đế, năm nay vừa tròn sáu tuổi, tên chỉ có một chữ “Tiễn”. Nói vậy thôi chứ tiều Tiễn cậu cũng chẳng có gì để mà phải ao ước cả (Tiễn nghĩa là ao ước, mong ước). Theo như lời nói của tiều Tiễn thì cậu đang phải trải qua “thời kỳ phiền não”, còn về phần phiền não cái gì á?? Ai mà biết chứ, tiều quý này hầu như lúc nào chả phiền não, bởi vì nó có quá nhiều vấn đề để hỏi...

“Tiều muội muội tại sao trông lại không giống con gái thế ạ?? Nhị tỷ nói con gái là phải có ngực!!”

Thực ra tiều Tiễn cậu cũng chả biết ngực là cái gì đâu, nhưng mà theo như sự quan sát của cậu, bé con trước mặt trên người cũng chẳng có cái gì mà cậu không có cả. Hoàng hậu nghe con trai phán một câu mà suýt nữa chết sặc. Nàng cảm thấy không hiểu sao mình anh minh một đời mà lại sinh ra một thằng con trai ngốc nghếch làm bản thân xấu hổ như thế cơ chứ??

Bất đắc dĩ đành phải quay qua chỗ Trữ phi cười ngại ngùng. Trữ phi thì trái lại rất bình tĩnh, thản nhiên giải thích với đứa bé đang tràn đầy tò mò trước mặt.

“Đó là do tiều công chúa còn chưa lớn lên. Khi nào nàng lớn, diện hạ tất sẽ phát hiện ra điểm khác nhau thôi.” Tiều Tiễn cái hiểu cái không, gật gật đầu, xong nghĩ ngợi một chút lại tiếp tục hỏi. “Tiều muội muội cũng sẽ giống Thuần đệ tự dung biến mất sao ạ??”

Lời vừa nói ra, hai người lớn trong lòng đều đồng loạt trầm xuống. Trữ phi đôi mắt hồng hồng, bên trong còn nổi lên hơi nước.

Thuần là đứa bé đầu tiên của nàng, đáng tiếc là không thể sống đến giờ. Một năm đó tinh thần của nàng luôn luôn cả ngày không ổn định.

Hoàng hậu hiểu cái tật xấu không thể giữ mồm giữ miệng của thằng nhóc này, liền khẽ quát một tiếng. “Tiễn nhi không được nói bậy!”

Tiều Tiễn chu chu cái miệng, nghĩ chắc bản thân đã lấy lòng không đúng vấn đề rồi, vì thế lại cúi đầu nghĩ nghĩ, lập tức lại xuất hiện cái muốn hỏi.

“Thế tiều muội muội làm sao mà tới thế ạ??”

Trữ phi vừa rời đôi mắt còn hồng hồng, giờ đây đã hồng cả khuôn mặt, Hoàng hậu không thể nhìn nổi nữa, lập tức sai cung nhân đưa cái tên không cách nào quản được mồm miệng lúc nào cũng thích phát ngôn gây sốc này mang đi, đỡ khiến cho hẳn lại nói ra câu nào làm người khác sợ hãi.

“Đại diện hạ người chạy đi đâu thế?? Đường hồi cung là ở bên này cơ mà...”

“Ta muốn tới chỗ của Khang mẫu phi, ngươi muốn theo thì theo!!”

Tiểu Tiên đi ra khỏi Lê Sương cung, liền hướng Quế Xương cung chỗ Khang phi chạy tới. Tiểu Tiên cậu đang thắc mắc, rất chi là thắc mắc, vấn đề này mà không được giải đáp rõ ràng thì sẽ không vui - tiểu muội muội rớt cuộc là từ đâu mà tới????

Trong cung tất cả mọi người đều biết, Tĩnh Hải Vương, là người có biệt hiệu “mười vạn câu hỏi vì sao”.

Một đứa nhỏ bình thường đến tuổi này thường thích hỏi những vấn đề không có tính giáo dục, thấy ai là hỏi người đấy. Tuy rằng có nhiều vấn đề cũng chẳng biết giải thích ra sao, nhưng cũng chẳng ai dám nói lung tung, dù sao tội danh “Xúi giục hoàng tử” không phải người nào cũng có thể gánh được. Vì thế cái gì đáp được thì đáp, không đáp được thì đẩy, đẩy qua đẩy lại, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng hơn phân nửa là đẩy tới vị phụ trách cao nhất của hoàng cung - chính là Hoàng đế đại nhân cha của tiểu Tiên.

Hoàng đế mới đầu thấy con trai mình ham học hỏi thì rất vui sướng, rất kích động, bởi vì bản thân hắn cũng là một nhân sĩ thích những vấn đề có tính triết học cao thâm, tuy nhiên, hắn lại rất nhanh phát hiện ra rằng cùng đứa con ngay cả lời nói cũng chưa nhận thức được toàn bộ này chia sẻ kết tinh trí tuệ của hắn căn bản chính là ông nói gà bà nói vịt, dần dần cũng mất hết hứng thú, cuối cùng đã phát minh ra hai phương án dự bị không một chút sơ hở để đối phó mấy câu hỏi đột kích của con trai.

Nếu tiểu Tiên hỏi hoàng đế “Tại sao nam nhân khi tiểu phải đứng??” Loại vấn đề này thì hoàng đế phải trả lời thế này “Đây là do lão tổ tông quy định”. Còn nếu cậu hỏi “Hoàng tử mẫu như thế nào lại nói nhiều như thế??” thì hoàng đế lại trả lời thế này “Sự việc liên quan đến nền tảng quốc gia, bây giờ còn chưa thể nói được.” Lâu dần, hai câu nói này được người trong cung xung tụng là “Bộ đáp án bóp chết mười vạn câu hỏi vì sao”.

Khang mẫu phi! Tiểu muội muội là tới như thế nào ạ?”

Tiểu Tiên vừa thấy đến Khang phi, liền ào ào đem thắc mắc ra hỏi. Lúc này Khang phi đang thưởng một ly trà thơm, tay cầm một quyển sách cổ, vẫn còn chưa hiểu đại hoàng tử đang hỏi cái gì.

“Tiểu muội muội gì cơ?”

“Chính là tiểu muội muội của Trữ mẫu phi đó, con vừa mới hỏi là làm thế nào mà tới được thì đã bị mẫu hậu đuổi ra ngoài...”

Tiểu Tiễn ủy khuất vô cùng đáp.

Khang phi ngẩn ra cả nửa ngày, mãi rồi mới vô cùng bình tĩnh ngược lên nhìn đại hoàng tử.

Trong cung mọi người đều nói Khang phi bụng đầy kinh luân, kiến cao thức xa, Tiểu Tiễn cậu đối với Khang phi cũng là mười phần tin tưởng, ngoại trừ việc nàng có tiếng là tài nữ, còn bởi vì nàng là một trong số những người có khả năng kiên nhẫn giải đáp các thắc mắc nhiều vô số kể của chính mình - chỉ sợ đây hiện tại đã là người duy nhất rồi.

“... Cốt nhược cân nhu mà nắm cố, không biết tấn mấu chi hợp mà chỉ, tinh chi tới cũng; suốt ngày hào mà không dát, cùng chi tới cũng.” Khang phi xuất khẩu thành thơ nói

“...??”

“Đi khí, nuốt tắc súc, súc tắc thân, thân tắc hạ, hạ tắc định, luật cố, cố tắc manh, manh tắc dài, lâu là phục, phục tắc thiên, thiên này bản ở trên, trụ này bản tại hạ, thuận tắc sinh, nghịch tắc tử.”

“...???”

“Núi nhỏ trọng điệp kim minh diệt, tân vân dục độ hương má tuyệt.”

Khang phi lấy một câu thơ cổ hết sức mỹ lệ để kết thúc công cuộc giải đáp thắc mắc.

Tiểu Tiễn cuối cùng cái gì cũng không hiểu được.

Khang mẫu phi rất tốt, nhưng cái duy nhất khiến cậu không vừa lòng chính là những lời nàng nói ra luôn rất quái lạ, giống như là... giống như là Thái phó đại nhân luôn kể chuyện xưa mà bên trong cứ nhắc tới “Thiên thư”.

Nhìn tiểu Tiễn trên mặt không có chút gì là có vẻ hiểu, Khang phi liền nói một câu là lời nói duy nhất tiểu quý này có thể hiểu được từ lúc vào Quế Xương cung.

“Đến hỏi Cung mẫu phi của con đi, kinh nghiệm thực tế của nàng rất phong phú.”

Cung mẫu phi kinh nghiệm rất phong phú?? Tiểu Tiễn nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Đúng rồi! Cung mẫu phi có đến hai công chúa cơ mà!! Đem so với các mẫu phi khác thì nhiều công chúa hơn, xem ra đây chính là kinh nghiệm thực tế a!!

Nghĩ như vậy, tiểu Tiễn phấn khởi chạy đi, hướng thẳng tới chỗ Cung phi - Xích Phong cung.

“Tiểu muội muội là từ trong cơ thể mẫu thân đi ra!” Cung phi đáp lời như chém đinh chặt sắt.

Tiểu Tiên trong lòng vui vẻ một trận, Cung mẫu phi thoải mái rõ ràng tiến thẳng vào chủ đề như vậy. Vấn đề đơn giản như thế sao Khang mẫu phi cứ phải niệm một đống những cái thứ cậu nghe không hiểu chứ?? Cậu nhớ lại “Thiên thư” của Khang phi, cùng câu trả lời của Cung phi, bỗng nhiên phát hiện trong vấn đề này cất giấu rất nhiều điều bí ẩn.

“Nhưng tiểu muội muội đi vào cơ thể mẫu thân như thế nào???” Trữ mẫu phi trên người hình như không có cái lỗ lớn vậy nha...

“...”

Cung phi lâm vào tình trạng trầm mặc, đôi mắt quyen rũ đảo hai vòng, cuối cùng nói: “Vấn đề này con phải hỏi Hoàng thượng mới biết được!”

“A! Phải hỏi phụ hoàng sao...”

Từ lúc Hoàng đế lấy “Bộ đáp án bóp chết mười vạn câu hỏi vì sao” trả lời qua loa tắc trách, tiểu Tiên một thời gian dài liền cực kỳ không tình nguyện đem vấn đề đến hỏi lão cha mình.

“Cung mẫu phi lần này không lừa con nữa, bởi vì tiểu muội muội hay là tiểu đệ đệ, tất cả đều là do Hoàng thượng tạo ra thôi!”

Tiểu Tiên miệng nhỏ há hốc như quả trứng. Này này, đây thực sự là tin tức có tính công phá lớn nha... Phụ hoàng có thể làm ra cục cung????!! Cậu như thế nào tới bây giờ chưa nghe qua???

Hơn nữa... phụ hoàng làm lúc nào? Cậu cũng chưa từng phát hiện ra a!! Chẳng lẽ là cố ý gạt cậu!! Tiểu Tiên biết hoàng đế có rất nhiều việc lừa cậu, nhưng mà vấn đề to oí là to như tiểu bảo bảo cũng muốn lừa cậu, quả thực là quá quá đáng rồi!!!!

Cho nên cậu chạy một mạch đến Trường Kiên điện, muốn Hoàng đế cho cậu một câu giải thích rõ ràng.

“Cái gì cái gì? Người nói cái gì?”

Hoàng đế nhìn đứa con không hiểu làm sao, vừa rồi tiểu quý này thở không nổi tức giận xông vào trong điện, hấn còn tưởng chuyện lớn gì, thậm chí còn tạm ngưng chính sự đang thảo luận cùng các thân tử, kết quả thằng nhóc này cảm phần chất vấn mình tại sao lúc tạo cục cung lại không mang hấn theo??!!

“Sao lại có thể có chuyện này được chứ!!!!”

“Chính là tiêu muội muội của Trữ mẫu phi, không phải là phụ hoàng làm sao???”

Hoàng đế muốn ngắt:

“Ai!!! Là ai nói với ngươi như vậy!!!!”

Tiểu Tiễn mặc kệ phản ứng của Hoàng đế, nhanh chóng kéo khóa miệng lại.

Cung mẫu phi lúc vừa ra cửa liền dặn cậu giữ bí mật rồi, nếu không về sau sẽ không dẫn cậu đi chơi nữa. Kỳ thật cho dù Cung phi không dặn trước, tiểu Tiễn cậu cũng quyết không nói ra tên của người đầu. Trước kia Hoàng đế cũng từng cười hì hì hỏi qua cậu “Là ai nói với con??”, kết quả là cậu phát hiện những ngày sau những người đó không có ai trả lời cậu nữa, tiểu Tiễn cảm thấy nhất định là do Hoàng đế phá rồi, lại còn nhỏ mọn như vậy!!

Bản thân không nói thì thôi lại còn không cho người khác nói với cậu, tiểu Tiễn cậu là người có nghĩa khí, nhất định không bao giờ bán đứng người trả lời cho cậu đâu!!!

“Là con hỏi trước mà, Thái phó nói “phải có thứ tự trước sau”. Phụ hoàng người trả lời con trước đi đã!!”

Mẹ nó, thằng nhóc chết tiệt này bây giờ còn chơi trò chữ nghĩa à!!

Hoàng đế một bên chán nản, một bên tức giận Thái phó sao lại tận lực làm hết phận sự thế cơ chứ. Cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đưa ra “bảo bối vạn năng”.

“Sự việc liên quan...”

“Sự việc liên quan đến nền tảng đất nước, cho nên còn chưa thể nói cho Tiễn nhi? Ghét quá đi mất!! Tiễn nhi ghét nhất là bị phụ hoàng lừa như thế!! Oa...”

Ồ này này!! Sao tự nhiên lại khóc thế???

Hoàng đế nhìn con trai gương mặt nhỏ tràn đầy nước mắt, cũng cảm thấy đau lòng. Bản thân cân nhắc một hồi, cảm thấy con trai tuy rằng hay hỏi mấy câu vô lý, nhưng mà lối suy nghĩ ham học hỏi như thế thì vẫn đáng để tuyên dương, đem tính cách này bóp chết đi từ trong trứng nước cũng thật không thỏa đáng. Vì thế Hoàng đế ôm lấy con đỡ dành

“Phụ hoàng nói cho Tiễn nhi là được, có cái gì mà phải khóc chứ, cũng không thấy xấu hổ sao?!”

“... Con... Bởi vì phụ hoàng luôn gạt con... Ô...”

“Rồi rồi rồi, lần này nhất định không lừa con nữa!”

“Vậy phụ hoàng nói đi a!!! Tiểu bảo bảo là đi ra thế nào???”

“Cái này... Kỳ thật nói cho Tiễn nhi cũng vô dụng, con bây giờ cũng không làm được!”

“Tại sao???”

“Phải đợi con lớn lên...”

“Oa... phụ hoàng lại nói cho có lệ thôi!!!!”

Hoàng đế khỏ sở ra mặt, nghĩ thầm, đây có phải là báo ứng “Sói đến rồi” không a! (Chuyện chú bé chần cừ)

“Hoàng Thượng, vừa rồi... Không xảy ra chuyện gì chứ...”

Tĩnh Hải Vương đi rồi, Mạnh công công lặng yên không một tiếng động tiến đến, định xem khi nào Hoàng đế truyền gọi mấy vị thần tử kia vào lại!

“... Không có việc gì...”

Giọng Hoàng đế nghe như chẳng còn lời nào để nói, hẳn đang nhớ lại cái vẻ mặt hưng phấn của con trai lúc rời đi cùng lời hứa cho hắn xem làm thế nào tạo ra tiểu bảo bảo của mình.

Aiii... Cũng chẳng biết mười tháng sau phải giải thích như thế nào đây... Nhưng mà - hoàng đế nghĩ an ủi mình - chắc nó cũng chẳng kiên trì cầm tay một tiểu cô nương suốt mười tháng đâu nhỉ?!

Chương 3

Nhân Tài

Trung thư lệnh đang hăng hái báo cáo, Thừa tướng lại nhảy ra đâm chọc Trung thư lệnh, công bộ thượng thư tiếp tục đâm chọc Thừa tướng, Lại bộ thượng thư cũng không kém cạnh đả kích công bộ thượng thư...

Mọi người thì cứ loạn thất bát tao, bát nháo loạn xạ như thế, chẳng ai biết Hoàng đế - người đang ra vẻ suy nghĩ sâu xa, kỳ thực đã tiến vào cõi thần tiên rồi.

Hoàng đế hẳn vẫn tin tưởng một chuyện, đó chính là... chẳng có việc gì thì sẽ nháo thành đại hội, có chút việc nhỏ thì ra tiểu hội, lúc thật sự có việc lớn thì chẳng có hội gì hết. Vậy cho nên, đám thần tử càng nháo loạn náo nhiệt, tâm tình hẳn cũng càng thả lỏng.

Cứ theo thông lệ cho bãi triều, Hoàng đế duỗi duỗi vắn vắn thất lưng vài cái, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một tiểu nội thị chạy đến nói thầm với Mạnh Hiền An vài câu. Sau đó Mạnh công công quay ra bầm báo.

“Khởi bẩm bệ hạ, Dự Lâm vương đã tiên cung, hiện đang đợi ở Mặc Âm đường...”

“Thật sao? Thiên Thừa đã vào kinh rồi sao??”

Không đợi Mạnh Hiền An nói xong, Hoàng đế đã nhanh chân chạy ra khỏi điện.

Lão Hoàng đế trước đây không có nhiều con lắm, còn sống tới hiện tại ngoại trừ Hoàng đế chính là Dự Lâm vương. Bình thường mọi người thấy Hoàng đế đối với Dự Lâm vương tin cậy có thừa, được ca tụng là huynh đệ tình thâm, tuy nhiên Hoàng đế trong lòng thật ra còn có ý khác.

Đệ đệ này, người nói trong hoàng cung to như thế chỉ sợ có mỗi hấn là hiền lành nhất! Thực ra trong cung cũng chẳng thiếu người tốt, chỉ là “tốt” cùng “Thành thật” kỳ thật còn cách nhau một khoảng xa lắm.

Kết quả là, Hoàng đế - một người luôn lấy ngũ giảng tứ mỹ để làm tiêu chuẩn cộp mác một đội quân danh dự mang tiếng “người tốt” tuy nhiên lại thường bị thiệt thòi nhiều. Chỉ có ở trước mặt Dự Lâm vương so sánh với ngũ giảng tứ mỹ hấn mới có thể tìm về một chút cảm giác làm vua làm anh làm chồng làm cha mà thôi.

Nói trắng ra là, Dự Lâm vương chính là người kế thừa tính cách truyền thống tốt đẹp của một người nông dân cần cù lao động thiện lương hữu ái giản dị.

“Thần đệ tham kiến Hoàng Thượng.”

Dự Lâm vương cung kính hành đại lễ quân thân với Hoàng đế.

“Ai nha, Thiên Thừa! Không có người ngoài không cần đa lễ như vậy! Người trở về cũng không báo một câu để trẫm đi đón cho thật tốt!”

“Hoàng thượng... Hoàng huynh ngày đêm vất vả xử lý quốc sự, một chút việc tư của thần đệ không dám để hoàng huynh lao tâm!”

Hoàng đế nhìn bộ dạng khiêm tốn của đệ đệ, biết hấn luôn lấy Khổng Mạnh làm thần tượng, muốn sửa cũng khó lòng sửa được, nhưng mà thôi, cứ để cho hấn thoải mái mà khiêm tốn đi, không bắt ép quá lại hại hấn khẩn trương.

“Nếu đã trở lại, buổi tối cũng đừng hời phũ nữa, trẫm tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho người!”

“Thiên Thừa a, ở Lũng Tây sống thế nào a?? Không có khổ cực chứ??”

Hoàng hậu thanh âm ôn nhu hỏi.

“Có thể nào không khổ chứ?? Xem da của vương gia này, đều khô nứt cả rồi!” Quan tâm đến bề ngoài người khác trước tiên thì nhất định là Cung phi.

“Đại mặc cô yên trực/ Trường hà lạc nhật viên’ Phong cảnh như vậy không biết vương gia có từng được thưởng thức chưa?” Khang phi vĩnh viễn là người có liên tưởng tình thơ ý họa.

“Thiên Thừa a, con cũng trưởng thành rồi, lần này trở về mẫu hậu bảo người mai mối cho con được không?” Người thích kiếm chuyện để làm - kể cả ghép bừa duyên ương, khẳng định là không thể thiếu Thái hậu.

Tuy nhiên Thái hậu vừa dứt lời, tất cả cũng đều ngưng nói chuyện, đồng loạt nhìn chăm chăm về phía Thái hậu, trong đó có cả Dự Lâm vương.

“... Sao cơ, Hoàng thượng người chưa nói trước với Thiên Thừa à?”

Nhìn đương sự trông giống như mơ hồ hồ không có sự chuẩn bị, Thái hậu nghi hoặc nhìn về phía Hoàng đế.

Không phải là bảo người đón đầu gió trước sao?!

Hoàng đế trong đầu lóe một cái, hình như đúng là có chuyện như vậy...

“Mẫu hậu a, Thiên Thừa vừa mới trở về, hoàng nhi còn chưa kịp đề cập cùng với hần...”

“Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà!! Hoàng thượng người đem lời của lão bà ta từ lỗ tai trái ra lỗ tai phải rồi đúng không??...”

Hoàng đế thầm kêu một tiếng “không hay rồi”, Thái hậu bệnh cũ tái phát, cách duy nhất có thể làm chính là tự giác nhận tội, vì thế hần nhanh chóng đứng dậy.

Nhưng đúng lúc vạt áo vừa mới động, một bóng người lao tới với vận tốc ánh sáng đến trước mặt hần, tiêu chuẩn quỳ xuống, trôi chảy tự nhiên.

“Hoàng huynh bận trăm công nghìn việc, khẩn xin mẫu hậu ngàn vạn lần không cần vì chút chuyện tư của nhi thần mà trách cứ hoàng huynh!”

Dự Lâm vương vừa mới qua tuổi hai mươi, ngoại hình thì không cần bàn cãi, không có tật xấu nào, quan hệ ngoài luồng cũng không có. Về phương diện chức danh lại còn là “Làm công cho Hoàng đế”, ngoại trừ ông chủ thì chức của hần là lớn nhất. Thật xứng đáng với danh xưng bạch mã hoàng tử!! Bởi thế nên từ lúc có tin được chỉ hôn, ngoài cửa vương phủ không lúc nào ngớt người muốn cầu thân.

Có người thông minh chút thì nhận ra rằng cứ đi theo số đông ùa vào cầu hôn thì cũng không có hiệu quả, vì thế liền dùng chiêu đẹp thông đường từ trong cung, chuẩn bị đánh từ bên trong. À, phương diện này thì không thể thiếu nhà mẹ đẻ Thái hậu.

Thái hậu trên danh nghĩa cũng là mẫu thân của Dự Lâm vương, bà vốn sợ chuyện đầy không đến tay mình quản, liền vội vội vàng vàng đáp ứng... nhưng mà cô cháu gái kia của bà không được xinh đẹp lắm thì mọi người đều biết cả, bà cũng không thể nào đứng đó trợn mắt nói dối, cho nên đành cường điệu nói với Dự Lâm vương là:

“Đứa nhỏ kia thiện lương lại hiếu lòng người, thực hiếu chuyện!”

“**T**hái hậu, chúng ta làm như vậy liệu có thích hợp không?” Dụ phi nhỏ giọng hỏi, bởi vì cách lùm cây chỗ các nàng nấp không xa là hai vị đương sự đang “xem mắt” hôm nay. Nói cách khác, hành vi hiện tại của các nàng... không có thể diện lắm.

“Người sợ thì còn ở lại làm gì??”

“Đã có Thái hậu người ở đây muội muội người còn sợ cái gì a!!!”

Thực phi cao giọng trách cứ Dụ phi nhát gan, không ngờ vô tình ý của nàng lại trở thành Thái hậu đầu to thay các nàng chịu tội, vì thế Thái hậu rất không vừa lòng lườm nàng một cái.

“Thiên Thừa đứa nhỏ này a, ai gia biết, chính là rất thật thà, lại không giỏi nói chuyện, cho nên ai gia mà không ở đây thì không yên tâm!” Thái hậu giải thích.

Vậy lúc ngài già hẳn là càng yên tâm hơn! Hai vị phi tần trong lòng đồng loạt nghĩ tới.

Ngay lúc ba nữ nhân đang nói với nhau câu được câu không thì thấy đôi nam nữ đứng cả nửa ngày sau lùm cây bỗng di chuyển, chỉ thấy vương gia trẻ tuổi lôi kéo vị tiểu thư Dương phủ đến thẳng một tòa điện ở trong ngự hoa viên. “Sầm” một tiếng đóng cửa lại... bên trong hoàn toàn không chút động tĩnh.

“... Đây là cái tình huống gì thế???”

Đợi cả nửa ngày mà chẳng thấy người nào đi ra, Dụ phi kỳ quái hỏi: “Chắc là không phải...”

Thực phi cũng bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, không dám nói tiếp nữa, nhưng lại hung phấn nhìn Dụ phi.

“Tuyệt đối không có khả năng!”

Thái hậu giật nảy người, vội vàng chặn đứng ngay lời nói của Thực phi: “Thiên Thừa đứa nhỏ này cho dù đàn ông trên thế giới này toàn bộ chết hết thì nó cũng không có gan này đâu!”

“Việc này cũng rất khó nói... Nghe nói dân Tây Bắc sống rất phóng khoáng, Vương gia hẳn lại tới đó gây người tận nửa năm, hơn nữa...”

Hơn nữa người nói như vậy là đang khen hay sỉ nhục hẳn vậy?

Thực phi còn vẫn còn muốn tiếp tục tranh luận về giả thiết của mình, nhưng lại thấy Thái hậu trừng to mắt bỏ đe dọa nên đành thôi. Nghĩ lại cũng thấy... Nói Dụ Lâm vương cường bức con gái nhà lành, có khi lại thành trò cười cho thiên hạ mất.

Cuối cùng, do bản thân đã là cảnh liêu già, Thái hậu không núp nổi nữa, Dụ phi Thực phi mỗi người một bên, đỡ bà trở về Nhạc Trữ cung, thuận tiện buôn chuyện cùng với chúng tỷ muội, mở xẻ tình huống.

“Thiên Thừa a, đệ cảm thấy Dương gia cô nương như thế nào?” Hoàng đế nghe đám nữ nhân hậu cung buôn chuyện đã sớm không chịu nổi, liền nhảy vào góp vui, bà tám một hồi.

“Cũng không tệ.” Dự Lâm vương tâm tình có vẻ rất tốt.

“Ồ! Vậy “không tệ” của đệ là như thế nào??”

“Dương cô nương quả đúng như lời Thái hậu nói, rất tốt, rất biết hiểu ý người khác!”

Là như thế thôi há?? Hoàng đế, người đã duyệt qua vô số cô gái “Biết hiểu ý người khác”, cụm từ này đối với hắn cũng không có lực sát thương gì lớn, mà hắn cũng không tin đệ đệ chỉ yêu cầu có mỗi điểm đó:

“Vậy đệ có tính toán gì tiếp theo không??”

“Đúng là một người có thể thích hợp để thành thân!”

“Cái gì??! Quyết định nhanh như vậy?! Tuy rằng là người nhà mẹ đẻ Thái hậu... Đệ thật sự không cần nghĩ lại hay chọn lại sao?”

“Chọn?”

Dự Lâm vương dựng thẳng lông mi, hình như rất không hài lòng với lời nói của Hoàng đế.

“Hôn nhân là việc duy trì huyết thống tổ tiên, hợp nhất hai họ là chuyện tốt, sao hoàng huynh lại có thể nói năng lỗ măng như thế?” Hoàng đế không nói tiếp cái gì, chỉ là trầm trọng vỗ vỗ bả vai Dự Lâm vương. Hiền đệ à, chờ đệ đệ người hợp nhất bảy tám “chuyện tốt hai họ” rồi, ta xem đệ còn có thể tiếp tục nói mấy lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa vậy nữa hay không...

Tóm lại, việc chung thân đại sự của Dự Lâm vương ngoài ý muốn được giải quyết dứt khoát chỉ sau lần gặp đầu tiên, chẳng có lằng mằng, khúc chiết, truyền kỳ, vui buồn lẫn lộn, rung động đến tâm can, vân vân... gì đáng để nói.

Đối với Hoàng đế, kết quả này đúng là chả có gì thú vị cả. Nhưng mà kỳ thật đây chỉ là tình huống của hắn mà thôi...

“**C**hính Tường a, Liễu nhi sau khi trở về đã nói thế nào?”

Thái hậu ngay ngày hôm sau lập tức tìm đến phụ thân của cô nương đây - tức nhị đệ của bà. Nhưng vị quốc cữu gia này tốc độ tiến cung nhanh vượt xa suy nghĩ của Thái hậu, hình như là đã có tính toán trước.

“Thái hậu, Cựu thân cũng là vì việc này mà tới a! Dự Lâm vương hắn... Vương gia hắn rốt cuộc đã làm gì với tiểu nữ chứ??”

“Người nói thế là có ý gì?” Thái hậu thấy sắc mặt xanh mét của lão đệ đệ, trong lòng thấy như lửa đốt: “Liễu nhi đã nói gì sao?”

“Cái gì cũng chưa nói!! Chính là cái gì cũng không nói mới là không bình thường a!!! Vừa về nhà một cái, Liễu nhi mặt liền trắng cắt không còn một giọt máu, hỏi cái gì con bé cũng không trả lời, chỉ luôn miệng nói: “Thật đáng sợ!”, buổi tối cũng không dám ngủ, cứ hoảng hốt lôi kéo mẫu thân thức tới hừng đông...”

“Trời ơi... Chuyện gì thế này??!”

“Chúng thần cũng cố gắng hỏi con bé, nhưng mà cứ nhắc tới việc này nó lại nhất định nói cuộc hôn nhân này coi như không có, còn không cho nhắc lại nữa!”

“Tại sao a??”

“Không rõ, hoàn toàn không ai rõ cả, Liễu nhi lúc nào cũng chỉ luôn miệng “Sợ lắm”... Thái hậu, người xem...” Quốc cữu gia hình như có lời khó nói, chỉ ần ý liếc nhìn Thái hậu một cái, vẻ mặt đầy lại khiến Thái hậu nhớ tới câu nói còn chưa nói hết nửa của Thục phi lúc đi rình trộm hai người...

Không thể có chuyện đó!!

“Chính Tường ý của đệ là...”

“Thứ cho thần lớn mật... Nhưng thật sự thần không thể nghĩ ra cái gì... khác chuyện đó...”

“Không có khả năng! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Cho dù toàn bộ nữ nhân trên thế giới chết hết chỉ còn một mình Liễu nhi, Thiên Thừa cũng tuyệt không thể làm ra chuyện này đâu!”

Thái hậu cuống lên, lại phun ra cái câu không rõ là khen hay sỉ nhục người khác, nhưng mà lúc này quốc cữu gia cũng chẳng có tâm trạng mà để ý đến.

Thiên Thừa, ngày hôm qua người rớt cuộc đã làm gì cháu gái của ai gia????!!!!”

Thái hậu như đập trên Phong hỏa luân chạy tới Hi Trinh các, gặp lúc Hoàng đế cùng vương gia đang đánh cờ, bà cũng không thèm đếm xỉa đến Hoàng đế, trực tiếp đem mũi nhọn nhắm thẳng Dự Lâm vương.

Dự Lâm vương lúc này đang chuẩn bị hạ cờ, nghe thấy Thái hậu hỏi cả buổi cũng chưa thấy buông xuống, hoang mang nhìn Thái hậu. Nhưng Hoàng đế trái lại phản ứng nhanh hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì a, mẫu hậu? Lại khiến lão nhân gia ngài vội vã chạy tới đây!”

“Ngươi đi mà hỏi hắn!!!”

Thái hậu một tay chỉ thẳng Dự Lâm vương mặt vẫn hoang mang như cũ.

“Ngày hôm qua không biết hắn đã làm cái gì, cháu gái của ai gia hôm qua sau khi trở về bị dọa một đêm không ngủ, lại còn không cho ai nhắc đến hôn sự này nữa!!!”

Sau nghi nghe Thái hậu nói xong, Hoàng đế hoảng hồn nhìn đê đê, theo như kinh nghiệm của hắn thì tất nhiên sẽ liên tưởng tới chuyện đấy nhanh hơn bất cứ ai!

“Nhi thần... Nhi thần cũng không có làm gì mà...”

“Không làm gì mà đem cô nương nhà người ta dọa thành như vậy!!!!”

Ai tin?!

Giống như đột nhiên nhớ ra cái gì, ánh mắt Dự Lâm vương sáng lên, nhưng rồi lại lập tức tỏ vẻ chán nản: “Chẳng lẽ lại là chuyện đó? Con còn nghĩ đã tìm được tri âm chứ...”

“Chuyện đó... Thiên Thừa, con rốt cuộc đã làm cái gì??...”

“Truyện ma??!!”

Hoàng đế cùng Thái hậu trăm miệng một lời cùng lặp lại lần nữa:

“Đang yên đang lành con/đệ lại đi kể chuyện ma làm gì??”

“... Bởi vì Dương tiểu thư cứ quẩn quýt lấy thần đệ hỏi thần đệ thích làm cái gì, thần đệ cũng không muốn nói... Nhưng mà trông Dương tiểu thư có vẻ thật sự rất hứng thú...”

“Vây sở thích của đệ là kể chuyện ma??!” Hoàng đế cười sặc sụa, chuyện này cũng không phải không có khả năng, nhưng mà... cũng quả là có tính hài kịch quá.

Dự Lâm vương hình như cũng dự đoán được phản ứng này của Hoàng đế, cực kỳ đau lòng nói thảm một câu “Ồ bên kia cũng chẳng có gì để giải trí mà, cái này cũng thú vị chứ bộ...”

“Liều nhi cũng không phải là cô nương nhát như chuột, một câu chuyện ma có thể dọa nó thành như vậy??!” Thái hậu vẫn chưa thực sự tin lý do thoái thác của Dự Lâm vương.

“Thiên thừa, không bằng đệ kể lại lần nữa đi, cho trăm cùng Thái hậu nghe một chút!”

Dự Lâm vương vẻ mặt khó xử, một lát sau mới cực kỳ trịnh trọng nói: “Thần đệ đã báo trước, không nghe được thì đừng có nghe... Thần đệ cũng đã nói với Dương tiểu thư như vậy mà...!”

“**B**ệ hạ, ngài gần đây có vẻ như rất có hứng nha.”

Hoàng hậu tiếp nhận một chén đồ ăn khuya từ tay cung nữ, đem tới tận giường cho Hoàng đế.

“Hoàng hậu sao lại nói những lời như vậy chứ...”

“Hôm kia tới chỗ Dụ phi, hôm trước là chỗ Khang phi, hôm qua là Cung phi, đêm nay lại tới chỗ nô tỳ... Tình trạng như thế, chính là đã nhiều năm nay chưa từng xảy ra a!”

“Nghe Hoàng hậu nói kia! Tất cả đều là người cùng một nhà cả, thân cận với nhau nhiều một chút có gì không đúng. Hay là Hoàng hậu không chào đón trẫm??”

“Nô tỳ làm sao dám chứ!” Hoàng hậu nở nụ cười ôn nhu có lẽ, một bên cởi bỏ áo khoác ngoài, một bên suy nghĩ - cáo chúc tết gà, an tâm sao nổi!

Kỳ thật lần này Hoàng hậu đã buồn lo vô cơ rồi, Hoàng đế thực ra cũng chẳng có tính toán gì, chỉ là sợ ở một mình buổi tối thôi...

Bà nó, không nghĩ tới thằng nhóc Thiên Thừa kia ngoại trừ am hiểu ngũ giảng tứ mỹ, lại còn có tài năng tạo ra không khí khủng bố như vậy chứ...